

bleve gjorte gældende imod det sidste Lovforslag om denne Sag, der har været til Behandling i Tinget, nemlig det ved Forhandling mellem vedkommende Udvalg og Regeringen i Samlingen 1897—98 fremkomne Lovforslag (Tillæg B., 1897—98 Sp. 759—66), hvilke Anker i Hovedsagen gik ud paa, at den aabnede Afgang til Navnegodkendelse var for indskrænket i Tid, at den var for bekostelig, at Reglen om Stednavnes Fastsættelse ved en af Justitsministeriet udgivet Fortegnelse var uheldig, og at der toges for lidt Hensyn til den folkelige Navnedannelse, særlig ogsaa paa Grund af den da tilføjede Straffebestemmelse for uberettiget Førelse af Navn. For saa vidt der derimod under de førte Forhandlinger er gaaet ud fra, at der lod sig opstille bestemte Regler for, hvorledes de folkelige Tilnavnes Tillæggelse og Overførelse i Slægterne er foregaaet, og at disse Regler da maatte udøve Indflydelse paa en eventuel Lovs Affattelse, maa det formentlig siges, at en saadan Formodning er kuldbastet ved de af Kommissionen iværksatte Undersøgelser; man vil paa dette Punkt næppe kunne komme videre end til, saaledes som nu i Forslaget sket, at tage et vist Hensyn ogsaa til Tilnavne, der have deres Oprindelse fra Vedkommendes mødrene Slægt, og i øvrigt benytte Bevillingsvejen til Udfyldning. — Dels under Hensyn til den Trang, som Regeringen allerede under Udøvelsen af den hidtilværende Bevillingsmyndighed ikke sjældent har følt til Bistand fra sagkyndig Side, dels under Hensyn til de betydelig forøgede Krav til Ministeriets Bestæftigelse med disse Anliggender og til Undersøgelse af herhenhørende

Spørgsmaal, som kunne ventes at ville følge saavel af Ministeriets Stilling som Refursinstans i tvivlsomme Tilfælde med Hensyn til Navnebevillers Udfærdigelse (§ 7 sidste Stykke) som fornemlig af den ved § 8 hjemlede gebyrfri Udfærdigelse af Bevillinger til Navneforandring, er Regeringen gerne gaaet ind paa i Lovforslaget (jfr. § 8) at give Kommissionens Tanker om Antagelse af en sagkyndig Konsulent i Navneforandringsager Udtryk, og man haaber at finde Rigsdagens Tilslutning hertil.

Idet Lovforslagets øvrige Indhold dels stemmer med, hvad der tidligere har været forudsat at skulle være en saadan Lovs Indhold og ogsaa er godkendt af Kommissionen, dels i alt Fald næppe trænger til forklarende Bemærkninger, skal det endnu blot udtales, at Regeringen er sig bevidst, at det paa et Omraade som det foreliggende er ugørligt at udgive nogen Lov — naar denne da skal indeholde en virkelig Afgørelse af de mødende Hovedspørgsmaal og ikke skal overlade alt til en skønsmæssig Gennemførelse — uden at den Risiko er til Stede, at de givne Regler i et og andet Tilfælde kunne tænkes at virke mindre heldigt. Men ligesom Regeringen ved den nedsatte Kommissions Arbejde har vundet forøget Overbevisning om Nødvendigheden af Navnereformens Fremme, saaledes gør man Regning paa Rigsdagens Tilslutning i den Betragtning, at Lovgivningsmagten ikke bør styde den virkelige Løsning af de foreliggende Opgaver fra sig, men, saaledes som i Forslaget sket, opstille saadanne Regler, at Befolkningens retlige Stilling i disse Forhold derved i Hovedtrækkene fæstnes.